

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 stycznia 2017 r (znak: ENS/10/053097700) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił T. S. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do stażu w szczególnych warunkach okres 14 lat, 11 miesięcy i 16 dni /decyzja – k. 24 – 24 odwrót akt ZUS /.

T. S. w dniu 15 lutego 2017 roku złożył odwołanie od w/w decyzji z dnia 13 stycznia 2017 r., zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do emerytury. Okoliczności wykonywania pracy w warunkach szczególnych w Spółdzielni Kółek Rolniczych w B., Zakład Usług (...) w W. potwierdzają świadectwa pracy

/odwołanie – k. 2–4 /.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podając te same argumenty, co w zaskarżonej decyzji. Dodatkowo wskazano, że wnioskodawcy nie został zaliczony do prac w szczególnych warunkach okres odbywania zasadniczej służby wojskowej od 26.10.1978 r do 15.10.1980 r

/odpowiedź na odwołanie – k. 5 – 5 odwrót /

Na rozprawie w dniu 2 sierpnia 2017 r. wnioskodawca poparł odwołanie natomiast pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

/protokół rozprawy z dnia 2 sierpnia 2017 r k. 24/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca urodził się (...)

/bezsporne/.

W dniu 2 stycznia 2017 roku ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę

/wniosek – k. 20 akt ZUS/

W okresie od 20 maja 1975 roku do 30 czerwca 1991 roku T. S. był zatrudniony w Spółdzielni Kółek Rolniczych w B. Zakład Usług (...) w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy ciągnika

/ świadectwo pracy k. 3 akt ZUS, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach k. 2, k. 15, k. 21 akt ZUS/.

Od 26 października 1978 r do 15 października 1980 r wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po odbyciu zasadniczej służby wojskowej od 27 października 1980 roku kontynuował podjęte zatrudnienie w Spółdzielni Kółek Rolniczych w B. Zakład Usług (...) w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy ciągnika

/ zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 23.07.2003 r k. 11 plik kapitałowego akt ZUS, , zeznania świadka A. W. protokół rozprawy z dnia 2.08. 2017 r k. 24, zeznania świadka H. W. protokół rozprawy z dnia 2.08.2017 r k. 24 /.

Organ rentowy nie zaliczył ww. okresu zasadniczej służby wojskowej wnioskodawcy do stażu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych.

/bezsporne, a nadto odpowiedź na odwołanie k. 5 /

Wnioskodawca ma uprawnienia do prowadzenia traktora w postaci prawa jazdy od 16 kwietnia 1975 roku

/bezsporne/

Podczas całego spornego okresu zatrudnienia w Spółdzielni Kółek Rolniczych w B. Zakładzie Usług (...) w W. ubezpieczony pracował w transporcie jako kierowca ciągnika przy rozwożeniu materiałów budowlanych na budowach. W okresie zimowym wnioskodawca też rozwoził materiały budowlane, wykonywał odśnieżanie.

Ww praca była wykonywana przez wnioskodawcę w pełnym wymiarze czasu pracy i przez cały rok. W okresie nasilenia prac polowych latem po zakończeniu prac transportowych, dodatkowo - w godzinach nadliczbowych - wnioskodawca wykonywał również prace polowe. Za tę pracę wnioskodawca uzyskiwał dodatkowe wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych.

/ zeznania świadka J. K. protokół rozprawy z dnia 2.08.2017 r k. 23 , zeznania świadka A. W. protokół rozprawy z dnia 2.08. 2017 r k. 24, zeznania świadka H. W. protokół rozprawy z dnia 2.08.2017 r k. 24 /

Obecnie wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

/bezsporne/

Ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 25 lat.

/bezsporne - wyliczenia ZUS/

W ramach ww. zatrudnienia na dzień 1 stycznia 1999 r. organ rentowy, jako okres pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych, uwzględnił faktyczny okres jej wykonywania w wymiarze 14 lat, 11 miesięcy i 16 dni.

/bezsporne, a nadto decyzja k. 24 akt ZUS /

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentów, jak i na podstawie osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań świadków J. K., A. W. i H. W.. Zeznania świadków – osób niezainteresowanych rozstrzygnięciem sprawy na korzyść którejkolwiek ze stron, a jednocześnie pracowników tego samego zakładu w tym samym czasie co wnioskodawca - nie budzą natomiast wątpliwości przy ocenie ich wiarygodności, nie są sprzeczne wzajemnie ze sobą, czy też z treścią załączonych do akt sprawy dokumentów; przeciwnie - wzajemnie ze sobą korespondują. W ocenie Sądu zeznania ww. świadków oraz świadectwo pracy w szczególnych warunkach ubezpieczonego potwierdzają jednoznacznie, że ubezpieczony w spornym okresie czasu pracował stale jako kierowca ciągnika wykonując prace transportowe, a w godzinach nadliczbowych również prace polowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), ubezpieczonym

urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 w/w ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Analiza treści wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że do prac w warunkach szczególnych należą wymienione w dziale VIII (zatytułowanym „W transporcie i łączności”) pod poz. 3 „Prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych”.

Stosownie zaś do treści § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Środkiem dowodowym

stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl § 2 ust. 2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca spełnił warunki do uzyskania emerytury w zakresie wymaganego wieku (ukończone 60 lat) i ogólnego stażu pracy (co najmniej 25 lat). Jako okres pracy w warunkach szczególnych organ rentowy ostatecznie zaliczył wnioskodawcy okres pracy w łącznym wymiarze 14 lat, 11 miesięcy i 16 dni.

Odnosząc się do powyższej spornej kwestii należy w pierwszej kolejności zwrócić uwagę, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych, wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów /por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 r. sygn. III AUa 3113/08, opubl. LEX nr 552003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 r. sygn. III AUa 466/06, opubl. Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2007, Nr 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 r. sygn. III AUa 795/08, opubl. Orzecznictwo Sądów Apelacji B. rok 2008, Nr 4, str. 60/. Jednocześnie w judykaturze ugruntowane jest stanowisko, iż regulacja § 2 statuująca ograniczenia

dowodowe nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków /por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. III UZP 5/85; uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, opubl. OSNAPiUS 2001, nr 18, poz. 562/.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność rodzaju i charakteru wykonywanych przez wnioskodawcę czynności przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę złożonej do akt sprawy dokumentacji pracowniczej oraz zeznania zgłoszonych świadków.

Lektura dotyczących spornego okresu świadectw pracy wskazuje, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku kierowcy ciągnikowego. Wykonywanie przez wnioskodawcę pracy kierowcy ciągnika - potwierdziły również zeznania słuchanych w sprawie świadków. Na ich podstawie, Sąd ustalił, że w spornym okresie pracy wnioskodawca wykonywał pracę w transporcie jako kierowca ciągnika. Woził materiały budowlane na budowach. W okresie zimowym zajmował się odśnieżaniem dróg. Była to praca w pełnym wymiarze czasu pracy. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził, że pracę traktorzysty w spornym okresie wnioskodawca wykonywał stale, tj. codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. co najmniej przez 8 godzin dziennie - w wymiarze pełnego etatu w ramach stosunku pracy.

Prace polowe były wykonywane przez wnioskodawcę dodatkowo - w godzinach nadliczbowych - w okresie nasilenia prac polowych - po zakończeniu prac transportowych. Za tę pracę wnioskodawca uzyskiwał dodatkowe wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych. Wnioskodawca posiadał kwalifikacje do kierowania tego typu pojazdami.

W ocenie Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy dawał dostateczne podstawy do tego, aby pracę świadczoną przez odwołującego się w Spółdzielni Kółek Rolniczych w B. Zakładzie Usług (...) w W. na stanowisku kierowcy ciągnikowego zaliczyć do prac w warunkach szczególnych.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia dopuszczalności zaliczenia okresu czynnej służby wojskowej wnioskodawcy od 26 października 1978 r. do 15 października 1980 r. r. do jego stażu pracy w warunkach szczególnych.

W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r., podjętej w powiększonym składzie 7 sędziów (II UZP 6/13, LEX nr 1385939), Sąd Najwyższy – pod pewnymi warunkami - dopuścił co do samej zasady możliwość kwalifikowania okresu zasadniczej służby wojskowej jako okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach wskazując jednocześnie, że podstawę takiego kwalifikowania stanowią nie przepisy ustaw emerytalnych, lecz przepisy o służbie wojskowej.

Przepisami tymi były przepisy ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220), a konkretnie art. 108 ust. 1, zgodnie z którym (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy.

W myśl powołanej uchwały Sądu Najwyższego czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Od dnia 1 stycznia 1975 r. brzmienie powyższego przepisu uległo jedynie nieznacznej redakcyjnej zmianie irrelevantnej z punktu widzenia omawianego zagadnienia. Stanowił on bowiem, że czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień

związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Stanowisko wyrażone w powołanej wyżej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 r. o dopuszczalności co do samej zasady możliwość kwalifikowania okresu zasadniczej służby wojskowej jako okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach zachowuje zatem swoją aktualność również w odniesieniu do stanu prawnego obowiązującego od dnia 1 maja 1975 r.

Powyższa uchwała Sądu Najwyższego nie rozstrzyga jednak kwestii czy dobrodziejstwo zaliczenia zasadniczej służby wojskowej do pracy w szczególnych warunkach odnosi się również do sytuacji opisanej w art. 108 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, tj. do żołnierzy, którzy przed powołaniem do zasadniczej służby wojskowej nie byli zatrudnieni, albo po jej odbyciu podjęli zatrudnienie w innym zakładzie pracy lub w innej gałęzi pracy.

Art. 108 ust. 2 powołanej ustawy – w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r. – stanowił, że okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia również żołnierzom podejmującym zatrudnienie, którzy przed powołaniem do tej służby nie byli zatrudnieni albo po jej odbyciu podjęli zatrudnienie w innym zakładzie pracy lub w innej gałęzi pracy.

Od dnia 1 stycznia 1975 r. brzmienie ww. przepisu uległo zasadniczej zmianie i przewidywał on, że Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustali w drodze rozporządzenia, w jakim zakresie czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia również pracownikom, którzy przed powołaniem do tej służby nie byli zatrudnieni albo którzy po jej odbyciu podjęli zatrudnienie w innym zakładzie pracy.

Rozporządzeniem, o którym mowa w powyższej delegacji ustawowej było rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 marca 1975 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. z 1975 r., Nr 10 poz. 61). Zgodnie z § 7 ust. 1 cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z 20 marca 1975 r. - żołnierzowi, który z ważnych przyczyn nie podjął poprzedniego zatrudnienia albo przed powołaniem do służby nie był zatrudniony, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień określonych w § 5 ust. 1, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia ze służby wojskowej zgłosił do urzędu właściwego terenowego organu administracji państwowej wnioski o skierowanie do pracy i na podstawie tego skierowania podjął pracę albo podjął pracę w tym terminie bez skierowania tego urzędu. W myśl § 7 ust. 2 - żołnierzowi, który z ważnych przyczyn nie podjął poprzedniego zatrudnienia, wlicza się do okresu zatrudnienia w nowym zakładzie pracy, w zakresie uprawnień określonych w § 5 ust. 1, także czas zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym był pracownikiem w dniu powołania do służby wojskowej, jeżeli spełnił warunek określony w ust. 1. Natomiast zgodnie z brzmieniem § 5 ust. 1, żołnierzowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych w § 2-4, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Z uwagi na to, że ww. rozporządzenie weszło w życie od dnia 4 kwietnia 1975 r., nie znajduje ono zastosowania do wnioskodawcy, którego zasadnicza służba wojskowa rozpoczęła się od 26 października 1978 r. i trwała do 15 października 1980 r.

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 czerwca 2016 r. (sygn. akt III PK 119/15, LEX nr 2117653), zgodnie z którym problem wliczenia okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia powinien być rozstrzygnięty na podstawie przepisów obowiązujących w dacie podjęcia zatrudnienia po zakończeniu służby wojskowej. W tym miejscu przypomnieć należy, że wnioskodawca, po zakończeniu zasadniczej służby wojskowej, podjął zatrudnienie w Spółdzielni Kółek Rolniczych w B. Zakład Usług (...) w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy ciągnika od dnia 27 października 1980 r. W tym czasie - we wrześniu 1979 r. weszły w życie regulacje przyjęte w ustawie z dnia 28 czerwca 1979 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony PRL (Dz. U. Nr 15, poz. 97) oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 września 1979 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i osób spełniających zastępczo obowiązek służby wojskowej oraz członków ich rodzin (tekst jedn.: Dz. U. z 1981 r. Nr 3, poz. 17 z późn. zm.), które wprowadziły

istotne zmiany w przedmiocie zaliczania okresu służby wojskowej i okresu pracy poprzedzającego odbywanie tej służby przy ustalaniu wszelkich uprawnień pracowniczych. Przedmiotowe unormowania - generalnie - wprowadzały wyraźnie korzystniejsze dla pracowników (byłych żołnierzy) zasady kwalifikowania okresów służby wojskowej do celów związanych z zatrudnieniem.

Zgodnie z nowym (zmodyfikowanym wówczas) brzmieniem art. 120 ustawy o powszechnym obowiązku obrony PRL (tekst jedn.: Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111), pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych.

Ponadto w myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 września 1979 r. w razie podjęcia pracy w ciągu 30 dni w innym zakładzie pracy do okresu zatrudnienia w nowym zakładzie pracy zalicza się oprócz okresu służby wojskowej również okres zatrudnienia w poprzednim zakładzie pracy. W przepisach utrzymano zatem uwarunkowanie i związek zaliczania okresu zatrudnienia z zaliczaniem służby wojskowej istniejący już w dotychczasowych przepisach.

Oznacza to, że okres pełnienia niezawodowej służby wojskowej należało traktować tak samo, jak wykonywanie pracy w ramach stosunku pracy, pod tym jednak warunkiem, że pracownik podjął pracę w ciągu 30 dni po zwolnieniu go ze służby wojskowej, czy to w zakładzie, w którym był zatrudniony w dniu powołania do służby wojskowej, czy w innym, bądź podjął pracę na podstawie skierowania terenowego organu administracji państwowej stopnia podstawowego, a wniosek o skierowanie do pracy złożył w ciągu 30 dni od zwolnienia ze służby.

Odnosząc powyższe rozważania do sytuacji faktycznej i prawnej, w jakiej znalazł się wnioskodawca wskazać należy, że spełnił on wynikający z ww. przepisów (w ich brzmieniu na dzień podjęcia pracy) warunek podjęcia pracy w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej. Służbę wojskową zakończył on bowiem w dniu 15 października 1980 r. a pracę podjął w dniu 27 października 1980 r. W konsekwencji, w ocenie Sądu Okręgowego, cały okres odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej podlega zaliczeniu do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 184 w ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Reasumując, uzasadnione jest przyjęcie, że w odniesieniu do wnioskodawcy spełniona została przesłanka posiadania co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Uwzględniając, że wnioskodawca spełnił również pozostałe przesłanki konieczne dla nabycia prawa do wcześniejszej emerytury, tj.: posiada ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. w wymiarze 25 lat, ukończył 60 lat (w dniu 15 października 2016 r.) oraz nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, Sąd Okręgowy - na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz art. 100 ust. 1 w zw. z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał T. S. prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2017 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu, wypożyczając akta rentowe.

D.D- Z.